

alvorlig arbejder paa de Reformer, der ere bebudede i Grundloven, og hvorpaa Folket altsaa har et ligesaa retfærdigt Krav, som det har en stor inderlig Forlangsel derefter. I første Henseende har Udbyttet været nogenlunde tilfredsstillende; vi have saa omtrent faaet at vide, at vi ikke kunne vente ret meget af det, vi meest længes efter, og altsaa kunne vi omtrent sige, hvorlænge vi tør arbejde paa de Ting, vi have faaet. I sidste Henseende troer jeg derimod, at Udbyttet har været meget utilfredsstillende, men den ærede Indenrigsminister har dog givet os en Henviisning, som jeg rigtignok ikke finder saa ganske velbegrunder, men som Thinget dog bliver nødt til at lægge sig paa Sinde og ved Leilighed følge, nemlig den, at naar vi ville have vigtige og i Grundloven bebudede Reformer fremmede, og ikke kunne ventte til Ministeriet faaer Tid til at tage sig af disse Sager, - saa maae Thingets enkelte Medlemmer gjøre det selv. Jeg troer rigtignok, at denne Henviisning ikke er fulkommen velbegrunder (Nei!); efter min Overbeviisning er det det rette Forhold i en constitutionel Stat, at Ministeriet stiller sig i Spidsen for Regjeringen (Ja!), og jeg troer, det er den første Gang man har hørt et Ministerium sige, at da det ikke kan opfylde det, som Grundloven har tilsagt, saa faaer Thinget see, hvorledes det kan hjælpe sig selv. (Hør! Hør!)

Indenrigsministeren: Jeg er aldeles overbeviist om, at naar det, jeg har sagt, bliver læst i sin Sammenhang, da vil man deri finde en heel anden Mening end den, den ærede Taler, der sidst satte sig, har fundet deri, thi der var ikke sagt Andet derved, end at den Foranstaltning, hvorom der var Spørgsmaal, i sig selv var af en saa stor Vigtighed, at jeg antog, at ethvert af Rigsdagens Medlemmer beffæstigede sig dermed og overveiede den, saaledes at hvad enten et Forslag derom blev forelagt af Regjeringen, eller det fremkom fra en Rigsdagsmand, saa vilde den Overveieelse, som han havde anstillet, komme ham tilgode, og at der altsaa ikke behøvedes noget bestemt Duffe om at kjende Regjeringens Hensigt i saa Henseende for at indvirke paa de enkelte Rigsdagsmand, hvor-

vidt de havde at beffæstige sig med dette Anliggende eller ikke. Noget andet er det, om Enkelte allerede nu skulde sride til at udarbejde et Lovforslag, som de vilde fremsætte i deres eget Navn. Jeg troer ikke, at jeg med Hensyn til den Foranstaltning, hvorom der var Spørgsmaal, udtalte Noget, hvorved jeg indrømmede, at der, efterat Sagen var kommen saavidt, var nogen Rimelighed i en saadan Forelæggelse fra Thingets Side; jeg hentydede kun paa, at naar Thinget eller nogen enkelt Rigsdagsmand opgav den Tillid til Regjeringen, den Overbeviisning om, at Ministeriet vilde arbejde efter bedste Kræfter paa de Reformer, som det skulde, da var det til ham at komme frem med et saadant Forslag, men jeg har aldeles ikke udtalt, at det laa mere i Rigsdagsmandens end i Ministeriets Stilling at komme frem dermed, kun meente jeg, at man dog nu for Diebliffet, i Sessjonens Begyndelse, uden særdeles stor Skade vilde kunne undvære bestemt Kjendskab om, hvorvidt det blev Regjeringen muligt at forelægge Lovforslag om Communalforholdene, et Haab, som jeg forresten ingenlunde har opgiivet, og jeg troer ogsaa, at man, naar man læser mit Foredrag, vil finde, at der Intet indeholdes deri, som bestemt tyder paa, at jeg ikke skulde nære dette Haab; tvertimod troer jeg, at det deraf vil fremgaae, at min Tanke gaaer i en aldeles modsat Retning.

Tscherning: Disse sidste Ord vare meget trostelige, thi den ærede Indenrigsminister vil dog vel erindre, at Communalloven er lovet os som et Supplement til en Lov, vi ifjor antog paa en Maade paa Troe og Love; nemlig Høveriloven (Ja). Ved Forslaget om Høveriafløsningen blev der sagt os: Gaae kun rolig ind paa dette, til Trods for de Ulemper det kan have, thi der vil komme en ny Communalordning, og den vil give Jer Sikkerhed, og desuden ville I have Sikkerhed ved de Mænd, som fra Regjeringens Side skulde blive valgte til at forestaae Afløsningen (Hør!). Hvorvidt denne sidste Deel af Lovet er opfyldt eller ikke, det skal jeg lade staae ved sit Værd (Hør!) derom vil jeg ingen Dom udtale; men faae vi ikke en Communallov forelagt, da er den første Deel af Lovet ikke holdt. Der er ogsaa en